

העיתונאי האמריקאי יהודי הנודע י.פ. סטון מסקר את הפלגתו ע"ג אוניית הגירוש 'אמפייר רייבל' לקפריסין עם מגורשי הספינה 'שבתאי לוז'ינסקי'

עריכה: צבי בן-צור

תאריך ההפלגה מחיפה לקפריסין: יום ה' 13 במרץ 1947

תאריך החזרה מקפריסין לחיפה: יום א' 16 במרץ 1947

בהפלגה חזרה הביאה 'אמפייר רייבל' 750 משוחררים ממחנות המעצר (מכסת השחרור החודשי מהמחנות). המשוחררים היו ממעפילי הספינות 'ארבע חרויות' ו'פלמ"ח'.

ארבעת הכתבות הרצ"ב, בתרגומן לעברית, פורסמו בעיתון 'על המשמר', בין ה-19 ל-24 במרץ 1947 (מקור: אתר "עיתונות יהודית היסטורית", הספרייה הלאומית ואוניברסיטת ת"א).

הכתבות התפרסמו גם בעיתון האמריקאי PM – עיתון ליברלי שפעל בניו-יורק בין השנים 1940 ל-1948 ושי.פ. סטון נמנה על כתביו.

י.פ. סטון (מימין) עוזר למעפילה מהפלגת המעפילים 'ביריה' לעלות לאונייה 'בלבואה' (היא בעתידה אוניית המעפילים 'הגנה') בנמל המוצא של ההפלגה בלה סיוטה שבדר' צרפת

אגרות מארץ נסערת עם הגולים ב"אמפייר-רייבל"

בשנת 1948, מ. סמון, מיוזמי תנועת העבודה

ביום ה' עם שחר, העונאים המתני לבואם מבנין לילה, ביום ב' בבוקר בשעת שהשתחמתי בעלייתו של קיבוץ ד', שמעתי שמצבים לברוא של אגרות מעפילים. ביום ד' בבוקר עשיתי תעודת אתר המפנה המריסר, הוא עלתה על עשרות בקרבת ענה, וריבט מעפילים ירדו אל החוף, אכן, רק במרריים קיב' לו העונאים אשר לשמונה זו, וזו ששים היינו, שאם נצא לענה (מסע של שש שעות בטאכסי, אשר שהמעט' לים יעברו על מנוה גורנס לזרפה, ביום ד', בשעה אחרונה אחיו הגורלים, את המפלה במרובה, כדי לאפשר לכני המפנה לאורך הדרך, באיור צר, כשכע, נאמר לנו, להברות העונאים, להוסיף בו גלילה, באחת אחר חנוה, במלון "סאבוי", כדי לראות בבוא הכ"ץ מילים ובהקשרם לקפריסין. אולם רק 5.30 לפנות בוקר באו כמה חילים רוצים בקור למקון "סאבוי" ולקחו את החילים אתויהתנה בטכנות צב"א את אל הנגל.

מתיאום את הגולים

השיירה הראשונה של שש מכוניות משא, כנסתו כליהנה, הרציה זה ענה את הנגל חילים נעשו לסמוח את הכיתה בירכתיים והציבו סרזות, כדי שהרובים במים ירדו בהם. לפח הנגל היה גודש, כרזיל במקום אלה, חייים מהיבוינה הששית ואנשי הלג-יון הערב, ויכרש אגרת הגירוש הכי תינו אצל הרצף, קצין ישב לו בליס' ולידו מורכבן בבגדים אחרים, כפי יי בסקר, במקשה "י" פחה ארוב מורכבן מעברת סלולית מבכנה א"י גלי זו, הוא ביקש את האנשים לרות כשקס סמכוניות והמסחר בשירות מהכונות השיבו לו בעברות, חרבה זועפת: "אנו ארצישראלים! אנו לא נצא", חזיקה סבורים היינו שוודי סוס' מה, כלומר שהמעפילים שוערים שהם מושכיראין לכל דבר — לאחר שירדו אל חרפה, רק אחר כך התברר, כי רובי רוב העופים לא אהרו, זו סוס' מה מייטיה, אלא אבת לאספיה

חילים קפצו לתוך המכוניות והת' חילו דוחפים את האנשים החרבה, בא"י הם נצאו וריבט מלפנים ואחריהם — כחברים צעדים במקרמה, הוא בלבוש המנוע עשוי בקרובים. כחור אחד צעד הלך וצלעו, כשגור נשען על ורזע חברו, אחים נכסדו אה המלך נית והיה צורך להורדם בכוח, אחד קרב קרעו ככלית-הבד וקרא אל העופ' רים כחון כעברית: "אנו ארצישרא-ליים שמערישם ארוב' לקפריסין?!" אחד נצא אל החוף במבטית כשגור לביס' בנדיחה, סמכויות אחת בקעו קורות' שרה: "שלוש עולבים? אנשים אך דים, באסיבימים ובעליזקנים יצאו ליל התנגרות, והחילים סייעו בידי אשה שישת לרדת בסולס הארצי, צעיד אחל' שהעקש ביוזר, נסחב בבוח על-ידי ששה חיליים, שגורונו ברזק עד למי קום עמיתה של, אספיה וייבל' מבו צעיד אחותו לא ירדו כל התנגרות, אינו באחרות סרזו הגרות והחילים המפו את אלוהים הקינן הממונה קרא: "לא! הניחו להם לרדת ברצי' גם הסוב, אין כל צורך להשתמש בכוח", העוסים יצאו, וילכו בלאט אל זמל, כשנשים מכיעות ברו, אך עדין שארו אחים, עמרו במרש לא אבו לרדת: "הרובים ארוב'?" צעיד הקינן, צעיד אחד היסל פון המכונית ובמ' יצאו קומתי ארצה.

זעקתם ונאום

כל אימת שתנועה את המפנס שירה מכוניות, היה הקינן המנוה סוהה כעברית: "בבקשו, נצאו בשלוס", ואד ייבן, אם העוסים ירלו התנגרות, היה זוסק: "מוטב, והציאו איש אחד — נחמ, לא כחון? אחרי כן, אם תקי-שו האנשים את עורכם, ויהי מצוה כרוגה: "גו, הוצאו אותם אין שווא, כמות או לא, כך כן כמות?!" אך אם החיים המתפרו בשנה קרף רב סוי — היה הקינן מנסה לרסב: "גו, לאט לכם, כחורים?!"

כחצ'מניו אשירינרין וסמנו ברוח על-ידי הוריונה חייים בחרות עמנו מונה נחיצה כחוד ורכיבים קצרים יצאו כחלומתיי, יעדה, אורה, עצמו-תיה קשורות כסרס בחיר, ירדה פן המכונית כשעל שפתיה ורדח חוץ, היה שם חיל אחד פן המוסים, שש רגלים גובה, שחנה רגאת משנה פן התגרות, מעל למשנה הודג, כראש כ"מכונית, יעב חילי אחרון במכונית' ירייה, יוצק לכל המנוה, עובר שנה קלה הניעה כמכונית אסכולאום, עב כמח אלווקות, שהעברו אל הוצר, כך התחילו הגולים לגעו לאורך הרצף, בין נדודת-חילה, אל צרפי ההמנו — להתחאט לטעו ההפלה, רם היו זו עים, מרוע-מראה — אך נאיש.

היתה יום א' , א. ס. סמון, המחוזי הארצי, הנוגע וערכו הושינוסוני של 08 הנוטה ענה בארץ, המליג עם הנר לים המזרחיים לקפריסין, אך לא הורשה טס לרדה וזקי ה"אגרת" החמישית שלו, המתדחסה בחר-גו

זה ענה תולמי לארץ-ישראל אחרי כספן של ארבעה ימים לקפריסין על סיפון האניה, אמפייר רייבל', וזוהי האניה הרבלי של הצי המחרבן ביותר המועל ענה בעולם. הלא הוא הצי המגלה יהודים מארץ-ישראל לקפריסין, על-מנה לשוב ולהחזיר מקץ שישה חודשים בחרת עלים חזיקים, הינו בניהבת 1500 הסרטימקאסים לחרש. הקוסה זו של שישה חודשים היא פין סרוודור לא נעים ביותר אל הפרקלין הארצישראלי, רק אמן כסאכס ב"ר ב"ם יכול היה לעשות המעשים ממה זה זה של הקולונל כליפס, וזוהי מלא-כתישבת של בובודזפן ובבובודזפן עה, שרק כרבה את התמכרותם על המעפילים העלומים, המוכרחים לרד אנה ואנה כחיוניבר מכובי האניות הללו שחילי הרד מלכותו וכסויו כשמשיים בהם חרזים.

ה"מספדפסק"ים

היתה זו מועת שלא חיואם המלי' בו מחיפה ביום ה', — דאלה זוסק האניה: חבר-מלחים של 40 איש, 100 מילים נחויבוינה המוססת הצי' שית, וצנאו אחו (עברכם הנאמן) ושבע מאה ושלושה ס' 0 2 ק' 0. היום חדרנו למטלה של חיפה ובמקום ארוב' נגמ מפוקר, סמעו על הסוסון 750 איש באנשי המנוה בקפריסין, שוהגו לשם באותן המנוה לפני ששה ח' דשים, את העוסים לקפריסין התברתי בוזאר, כמסוקים, משום שכנייה וזר' חס והשאלה כדבר הרעות החזיקה לשלחם לא-הגירוש — טרם הוכרעה לכאורה, הנוסעים לקפריסין הם מע' מילים פן האניה, שבחתי כודיוסוקי, שעונה ליר ענה ביום ד' בבוקר, למע' שר, רובם של שבע מאה הנוסעים בהמפייר רייבל' — כפי שזכר אחד יכול היה להוכיח דאזי שירות רבעים אחים — הם הושכבו חזיקים של ארץ-ישראל, בניהם אמריקני ילדו ש"י קאנו שחי בקיבוץ מנצפן, אטילו מלי' שלת ארץ-ישראל, ששלסונה הוא של שון של בורות, אנה יוכלה להגלות לקפריסין את תושביה ואחריה סמ' מכה, ב"ו לתת את הגון על מעשה זה.

המסע ב"אמפייר רייבל' היה צר'ה של זוחמה ובגרה, של חילות וברי' דוח, של זעם ואדיבות, של שששות ועורמה, נקודה-הישא דוח הקרב שנשטת בין המגורשים ואנשי ה' מ' התנועה לקפריסין, הליו ורזק ספלו מת הללו הסינו בנו מסדת, הרגע המששען ביותר היה כשזוקפנו, בישה של סא' מאוססוה, על-ידי המון מקורים קפרי' מאה, וצילו האינדינז המלבב ב"ר הר היה וקודר הגולים בליל שבה, על אסות-התחנה: החיליים שוח עתה טאכפו עניה, עמדו על הרצף ומתאו כמים.

אין מרשים לו לרדת

אך כי היחי פנינו ביות ובחיה של הצבא והצי, סרזו השלטונות להר' שוח לי לרדת לאי, כמספיק קארא' סנה — והם גם סרזו לירשוח לי ללטר, את סמורדמנעה לעמוני — "מספיק מנוח", הושלשלות בלתי-צפויה זו הכריחהו לחזור לארץ-יש' דאל במחר, העילות התוקים: "וכן ניתן לו לראת נחויבויים זה משני קצותי: את הגולים הוועפים ואת העולים המאשרים, אך מוטב שאספיר את הברים ראשוו ראשוו ואחרון אחרון — כי המסע בהמפיער רייבל' העלה לפני קישו דונאטאו את האי' חלה שמכוניות ריבשלה, והחיים על האניה, שנמאסם נה במפיה אתה בריטים עלונים ויהודים עלובים שב-עניים, מנו לי מושג על מי החוסים חיוסוימים בין שני העמים: הכנו נאכמים על מולדת משלהם, והללו רתומים על כרומם לפעולה שאינה נעזילה כבוד לקושיה.

הגולים, שעמדו להכריסם ב"אמפייר רייבל', התחילו מגיעים למל חיה

אגרות מארץ נסערת ב"אמפייר רייבל" לקפריסין

מן המכלאות והובאו חתת משמר אל המכלא בית-החולים. שלוש פומים ביום חתת קבוצת מגורשים יוצאת מן המכלא, בלחית מטרה ומכאן לחב' דה אלמל בפתח גולום. הנגשים לא האמונו על המון. הם היו סקבלים לפת'שחית ולצהריים חת. ביסקיטיס, ודיסת ארד. בארוחת-הערב היו מקב לים תבשיל של ירקות מאוידים עם קצת בשר — אמל שחוכו לי את מסעי באונה, בירית.

כשהקצותי ביום ו', כיז אחר הצות, יוצאת לסייר באונה, שרר שקס גבור בכל הסיפונים. ואנשים שכבו בדושים במכלאותיהם, מבוטס בסינים.

מאת א"י. ב. סמון

מיחה ל.ט.מ.מ. וירידיה ול.מ.מ.מ.

הנית לו הבלש לרדת מן הסנינה. ח" זה עקרת-הבית טרם נפתרה. כל איתה שעת הסנינה הגלים לך רוב אל סיפון האונה. ביום ערין, כבר היו כולם מבוטס במכלאות. ארטישאי שעת על האנה מרונזו היום נתבקש לשמש מתורגמן, היה צדיו על הסיפון. קצו מקציני הסנינה צוח אל הקצינים שעמדו על הרצוף להרשות לבחור זה לרדת, אך הללו טירבו והסתורמן המסכן הוכרח להי טלטל עמנו לקפריסין. הקצין שעל הסיפון קצת על מקרה זה והתגלגל — אך את הגירה אין להשיב. הוא אמר לי כי על הסיפון נמצאים 700 מבורשים ובתוכם 21 ילדים 140 נשים. המרוחק בינינו ובין הגלגל גדל והלך. אמפירי רייבל-הסנינה אל לב הים.

ראשית המסע

יצאנו את נמל חיפה ביום ה', כ"ב 11.30 לפנות-הבוקר. מסיבה שלא נתבררה לנו, לא הפליגה האונה ישר לקפריסין, אלא פנתה דרומה, הקיפה את לשון הכרמל, ומשך כל אהנו עם שטנו מבק כל ללונדון-הנמל. חיפה-המלאכה, מנוד התנחם של המים הטריטוריאליים-כיוון משונה זה עורר שמועות ששמועות שונות. משת שמועה שהוג' סה תביעה. הביא קורטוס' להתורח המבורשים שהם חושבים חוקיים או אנזמים של ארץ-ישראל. אויס הביעה ור לא הגשמה — כפי שתברר לי בשיבו ארצה. רק ב"ס לפנות ערב ישתה האונה לכיוון קפריסין.

השלישית

על "אמפייר רייבל" נצתה שלישה: הקאברנים, קציני-המפקד, וקצין העורר ע"י המפקד. הבה נאציג למינסם את השנים האחרונים. הקצין המפקד היה מינור י. ג. קאנוס, אדם באבימיס, בעל-זקן תשי, הוטה במסכת למאנסס. הוא נגש אלי סמוך לעלייתו על הסיפון ואמר לי, כי שמע שיש עמנו כהמלאכה, הוא העיג עמנו לפני כעונאי לשעבר — עי שלא נתן לנו לעסק זה שני צדדי-הדברים. הוא שירת במנוד ניו-יורק במלחמת העולם הראשונה, כתב רומנים אחרים, ערך עותן קולנוע ועבד בשרות-יועצים הוליוודי לפני המלחמה האחרונה. בשירותו עבד אריות רבות — מאסילאנד ועד טר ניסיה וזמנ'ה שירת בממשלה האח' רחית של טרייסס. סגנו. הממונה על צנאני הדיבית "ה" היה צעיר בהרבה מן הקצין המפקד. טגור ג'י שריוח קמוניאלי באוניברסיטת רי' דינג בוכן שפרה המלחמה, ואלו ע"י שיר משרת הוא כחיל מקצועי. שרדם היו אדירים ומנסים מאוד — וזאתם עובדי הסיפון מעוני' במסערת הקצי' זים ויכלנו לומר בסה מלא, שהיו אלה חברים-לעבודה ענינים מאוד, אם כי כולם ידעו, שאני יהודי ושארתי נהנה לכאום בכלאות.

רק פעם אחת התערב אחד הקצינים בשעה ששוחחתי עם המלאים — ביי' ושל המוצע שלי, אן הוא יי' המגור' התנגלי המגד חתיו שלי עם המגור' שיש פארתה שעה ואיקן, היה עם דרי המכלאה מפי 5 שותקמה כתי' חולים ומרפא. רופא האנה. קפטן תופס שמו, חלשי צעיר, אדיב וטבולן מאוד, ניקש את צדתי כפעם כפעם כהורת מתורגמן, תפקיד שאין אני אמלא אותו בהצלחה יחידה. יותר מדי ארובים היו הארטישאים על הסיפון — בחרים שכוברים עבדות ואי' א שומעים יודיש; ואלו בין המעי' צילים האמיתיים היו יהודים הונגרים ב"ים, שמעט ולא הבינו יודיש.

בשבתאי לוינסקי

נאמר לי, שהפעילים שני שמונה ימים על ספינת המנוע "שבתי לויני' סקי"; היה להם מוון ומיים דדי-גורין, אך רובם סבלו מן הקור, ובשלישת הימים האחרונים של טעינתם ישבו כולם מתחת לסיפון, מחשש שמא יגלו אותם. היו אלה יהודים מונגריה, רי' מניה ופולין — כ"ס 35 מהם חלוצים, זים מנוסעי "שבתי לוינסקי" היו יודיש' חרדים; כ"ס 40 — ארטישאים לישעבי, ו"ס 100 שירותי בצבאות פולין, ברות-המועצות ובמקסיקו-קית. אחרי הטלטה רבה, באנה ובמכו' נוח-המשא שתעבירו אותם מענה לחי' סה, מצאו האומללים את עצמם בתוך המכלאות המרושחות שחילים מו' ינים שומרים עליהם. השומרים פונים המכלאות היו מווינים כאלות כלבו, ואלו אלה שבמוך ושאו רובים מכו' זים. כמעט בפעם הודיש החולים לצאת

חיפה, יום ג' אמפייר רייבל" נשקפה אלינו מריצין, שלימתי שלוש לירות, דמי' מעבר, לקומאנדו גולווי, הקצין הממו' דוד-חיל ואהלי-חישו, מאחורי כל עדה-המגורשים. ובנסתי לאת-הקברנים ובנאית שם את ברהובל של אנית קפסיין גייסם קרייז סקריס, סקריס סקסן, באבימוס, בעל מבטא סקריס מובוק וצוין-טובה. חמות המלי' עבודתו, ועל השולחן עמך בקבוק של וויסקי-סקוטי — המשוכה שבכל התיס' קים שמעתי מימי, נכנס גם סגן-הקבר' ניש — והתודענו. סגן-הקבר' היה בחור בלונדי גבה-קומה, שמראו מראה שבו' וחתון-דיבורו כשל רוסי. נתברר שהוא אסטוני, חאלטין פונוס שמו, והוא שימש בשעתו מינור בשירות הקבורה הגבא האמריקני והשתתף ב"י ריצה המבוע שהקו הגרמני על האר' דונו וביהובל אן הוא השתתף במו' דוד-חובלה. בניהוח לצפון-אפריקה, לטיציליה ולרווינצ'רסה. הקברנים וסגנו התחילו מספרים וכדונת על מסבאותיה של מלימות בוסן ה"בלין": "היו שר' חיס שם ביה לאור הגו..."

הקברנים הראו לי תצלום שהיה מיחס לו, כנראה, חשבונו רבו; מני' סלים יהודים עומים ליד המעקה של "אמפייר רייבל" ומניסים דגל עם מגן' דוד, והוא, ברהובל, עומד על גשר' הפיקוד ומחזיק לעומתם. הקברנים סי' סר לי, ש"אמפייר רייבל" הוא ספינת משה מונעת בפתח, ונפחה עשרת אל' פיס וחמש מאות סונה. היא נבנתה בוסן המלחמה במספנות הארטליפ' שבאנגליה. מהירותה המאכסימלית — 11 קשרים. מסבתה, שהשימוש בה הוא יקר מדי להחליף מסחריות רבילות.

אנית-כלא

כמו שכולנו יראת מן האטנו שבמארה-קברנים, סודרה, "אמפייר רייבל" על כנח שמשמש אניית-כלא, אם כי הסידורים יכלו להיות טובים יותר אפילו להעברת חיות-בר, בשני צדי הסיפון הוצבה נדר גבוהה של רשת-מלדה, שהקשה מכלאה רחבה, מחושה תייל דוקרני, מינור ע"ץ ארטיס שימשו כתיכסא וחי' רימרוחי. המגורשים כבר החליטו וחי' מים אל המכלאות האלה — מהם נדי עפים, מהם יעופים, מהם שרוננו מיד על צדדיהם, אחרים, שרודעים לחם' תגל אל כל מצב החיולו מלחים זה הזקן שצמח יתר על מידתו.

הקצינים שעל הסיפון קיבלו הוראה מפורשת לא להרשות לי להכנס למכ' אלות, אם כי טרם לזאת היה לי חי' שר-תועה גמור. ואלם אחריהם, כש' רחתי אל המכלאה שמתחת לסיפון, — נכסיתו דראמטאיות — נוכחתי לדעת שאני שם לא דוגשים ולא מיטוח ולא אל מקום לנחת בו את הראש — ולה' רצפתי-הרובל.

מעלות ה"ברירה"

לשבת-האניה נמסרה לשימושי הפרטי בשעות-היום, ובליה היו עלי לישון ול"עין-לוחות-הכלא האנשים, הם' בוכה חתת גרילה — תן על הרצוף והו' על הסיפון גרילה סיאודי, נוס' לברודי את החושבים הארטישאים מנין המעסיים אחרי כן נודע לי, שמאחיים ועשרה איש, רובם חושבי הייסוטים שבמסיבות עוז, נשלחו ל"י חימה. — בסולם האניה התחילו ע"י המגורשים, על ומסון האמצעי ומשך אותו חליון של ברירה, יהודי עבדן, בכובע-עבודה ומנסים-חאקי קצרים, היה המרכז לזינו-דברים ער בין הקצינים, הבלשים והמגורשים. יהודי אחד טען, כי העבדן הוא, אחד משלנו, כלומר ארטישאי, אבל הבלש בדק בחשדנות את הנוצחיותה של, כיבת ההחשדות נתבררה לי שהסתמלנו בתעודה. ה"ת' סונג' היה בסדר מבור — עם נתי' ועם כל שאר תוריהנים של המש' הנחקר, אבל בצד המלא "מקצועי" — גרשם שאיש הרא... עקרת-בית, צעיר ארטישאי, שהאנגלית שבפיו אינה משוכחח כיותר, הסכרי באור-הדוח: "אתה רואה — שסו מ. ק. והו' שם של גבר, הסתכל בוקנו, האם יש עור' מקום לספק, שהאיש הוא איש, גבר יי... אבל מדוע, לצדול — שאל הבלש — מדוע מצויין בתעודה שהוא עקרת בית?"

"לא — אמר הבחור הארטישאי — הוא אינו עקרת-בית; הוא איכר, אר' רבא, הסתכל בוקנו? העבדן, חבר במישוב דתי, חייך כשתורגמו לו את כל השיחה-השגוה לה עברית. לבסוף

אגרות מארץ נסערה קפריסין מסרבת לקבל את המגורשים

רעות לעלות בסתר יתחילו החיילים ב.הממעה. הגברים בקשו את הנשים שיחילו בעצמם. הללו השיבו לי בילי דוש: „מרי בליבין“ — אנו נשארות! שבח ושאולת: „ומה בדבר הנשים ההרות?“ מעוברות אחדות נענו ועלו ואחרת עזו כמה נשים ובג גברים אחרים. אבל השורה לא היתה ארוכה ביותר. איש אחד. בריאיון שביקש לעלות, נעצר בכוח על ידי חיילי 94 מגורשים בסריהכול (ובתוכם 60 נשים) העדיפו לעלות במקום להמכר בגו מרמעי, כשעליה אל גשר-המפקד, קרי מני המארץ קווינו, הקצין-המפקד, עקן עקן ומרדו המרתי את המסורת ויחיו אל המכלאה. המרדני המייביר פלוד חש להגותו ואמר: „אני השם, אני אמרתי לו לרדת“. המייביר קיווה לא נעש: „קולתו פקודה מפורשת לא להחיר לו לרוח בשום פנים!“

כד אחת.צ. כשברו היה שאיש מן המגנבים למסר אל עינה מרצנו הטוב, נעלו החיילים את המכלאות. אחר קרי או דריל-גלוב לרוח המודר: „האמתנו, תורה לכם!“ — ורקו פצצתו נענו חשבכם. אך המגורשים הסירו ביותיים חלק מן הרצפה והצפה נפתח אל בן הסתרה. באותו הזמן ניסו הכור אים לקבוע את קורות-הרצפה בספרו, החיילים השיבו לתימרון זה כשתי פצ צוח נוספות, ומקץ עזר דקות התחילו הכלאים לצאת מן הכורים, כשעניניהם וולות המועות כמים ויבטמו מנופחים במגורשים אל החיילים. סגרי רש את עקם שרוא בכי דתי באוס: חייבנים, האחר החדות-החוק אחרי: „הו, עוז יבא, חורבם!“ החיילים שהשקפו עליהם מן העתק השטוב באותה — וכן נעשה חילת-קליט בין המגורשים הנרדפים אל הסיוה ובין החיילים העצורים אצל המפקד.

מטעמי בחדור.
כמביקשת רשות לרדת אל הסירה עם המגורשים והראתי את החווה הקפריסאית שלי, אמר יי מקדו מפעילי לתקייסין כי לא אושרה לרדת, לפי שאין על האוייה קצין-קארמנטה ואי לא את, ארד, יחזיק אותי בתחתית-הסירה שש ששה חודשים, אך קצין התחבורה, וחי מאס איסטוד, אמר כי גם דבר זה אסור הוא — מטעמי בטחון.

בניתיים נמשך ריוויזיונים תרתי בין קצני אונתה ובין המפקדים הקפריסאים. אמר הקצין-המפקד חייב לשגר שטח ביתו ומבואם ערומים בלתי-חוקיים, הם עברים למעצר בקפריסין. את המרדן המפקד שלט סירב להרשו. את מרדן נמקם, שמצאים על הסיפון גם ככה וכמה מחושבו ארץ-ישראל.

המייביר פלוד היה עצבני ונרוב מאוד בשל פצצות-הגזים ואמר לי: „האמן לי, תחיה מוכרת לנוגו בי. לילא נהמתו, כך היתה מופרת חגיגתי. חיותו בין חיילי המגורשים, היחתי מוכרת לקנן על החילים — וגם על הנוסעים.“ —שלושית קמייסין סיבבו להכניס את האנשים בלי אישור, והם גם התאוננו, שרבים מזו הנושעים הארצישואליים בין המגורשים, הם חששו מפני סיבוכים חקיים.

ע 5 אחת.צ. כבר הרדד אל הסירה 400 מגורשים, אך כמאיתם מתי ייהם עדיין התבדרו במכלאה. כבר ה' עה שעה ביוני-הערבים — והחלט מטאמנטוסטה סרם נתקבלה. החיילים היו נגינים, כינו שאחי מוס צירן היה לשחק רובני למחר-היום, וגו כפעט שברורים היעו, שהאנייה החורי להרפה — עם המגורים, החיילים התחילו מורדים מה הביקשיו. כיום אל הנודים שמיסרה המייביר קווינו עבר על פני סיבה-א נשא עזרי פח צלחת ואמר: „האנייה אין אני ונשא קצרות בשביל הוויזיונים.“ — הגי לו שהתבדרו במכלאה סירבו לקב: את התה, אך המודדים אל הסירה שחי ואכלו לחיאבנד.

שעה קלה אחרי שש אירע המקרה המזור ביותר באותו יום מודר, היה-יום הממחים בסירה נתלכדו בפעלני הורה גדול, החיילים העובדים לוד המפקד התחילו מריצים ומחואים כבי יום, ואחרים וס שרקו ופיוטו את מני ה, והכול נהגו מן השירה והמחור. גבת-המורה, כל המריבה סאליו נשחבו ה, השירה העלחה את ה„מטבצרים“ אל הסיפון, ואני הצלחתי להציעם להסוה כשבתית-הרובע.

מאת א.ה.מ.נסטון
איזה ל.ט.ג.י. מרדוק, ול-משמרי

באות המכלאות העליונות — חובא ואכלולא, מסתבר שאחד המגורשים, בחור אי-ישראלי, גרוץ היה להתחלת בעצם אותו יום. בגדרה, במקום שכלתו ודאי מצפה לו, היה זה בחור-צבאי, חייל משוחרר שלום באל-עלמין, וזה שאל אותי אם יתירו לו להתחון בדרך-הסלפון לקפריסין.

התדעתי אל בחור אמריקני, לילו שיקאנו, ב.ו. שפו, כי שויה סבו ונו באוניברסיטה של ניו-יורק, הוא עלה ארצה ב-1935 והי סמו באחד מוטובי הדרום. הוא נשוי ויש לו בן בן, אוד וקוסטס, אשר לו כי יש גם ילד-אנגיה בין המגורשים, אך לא יולחו למוצאו. — מגורש אחד היה ליד-הארץ ששירת שש שנים בחיל זממוסים.

במייביר פאנאונסוסטה
סמוך לשעה החצויה, ברם ו, נש' יחדים שחרי, אית ובנסטו מייביר, ורגביש מנוסטה, משכאלו ויכלו לראות רצון נתיחף ירדק וזיקרת בקצת. כי-כ: ה: כל הדיר ראינו מטר-אווהים גורי, וא המחת כבו מאכנסים את הכף' עיקים המגורשים, הנברים שבמכלאות זמיונו נצטוו לרדת אל הבעלות התח' זוגות, בעד הרשח שמישהו גג ל"י יורים התחמוכי יכולתי לשמוע קו' ירה: חק מן המגורשים שר את ירי-המגורשים, והאחרים רקעו ברב ימים את הקצב, אחרי כן יצאו השירים בחלונותיה.

ב-3 השליכה האנייה את עונתה יעבור עתה קיה שפעתו את פינה: ואם באים בעברת, יאחרו נהגים — ירשונו וירדתי, קשט 1 שקט 1 יב אחת.צ. קרבה אשת-נוחתה ומיר זרז אליה סולתה של, אמפיר רייכר' קבוצת חיילים, בלי נשק, וכנסה לג' זד החא הסיפון, במקום שלא נשארו אלא נשים אחדות, מחוץ למכלאה עליו נבת חיילים אחרים מווייובי באין הים — בינתיים נמשכה השירה בכ"י אור: התחנותו. — ונמשך באותו זמן גם מן היכוח, למסוף טרם יחובבו, ולמגורשים ניתנו פקודות ב-320: נכנסה קבוצת-חיילים בלתי-יו יציע אל הנדורות התחמוכי — היו ציא את המגורשים והחכיעים על האי גרה, הירו ורצפו את פני החיילים בעין ספירם ופיות — החיילים נסוגו חיש, בעזרתו על גשר-המייביר ויכחו לראות את המגורשים מסאסים בחסון את כריהקלע שלהם — את המסיסים והחיות, אמה קבוצת-חיילים שבה ובאה, אולם הפעם היו הבריטים מוויינים באלות וחובשים קובעים — בכוכבים יקרב, קאפיטאן, כיוו משה ועל פניו ארשת של „נדוי“, צמד על הגו המרושע של ארחת המכלאות וצפן אחרי המרקוס, במכלאה אחרת הספ' סירוש חיילים וסוכים באשת עתה שירבה לונה, ונצאו אותה אל סילע החרוה, היא נצעה ויולה. „אמא!“ החיילים שברצו אל המכלאה הח' חנה שוב נתחלו במטר של ספלים יפחית והוכרחו להיטוב, חייל אחד נלה כשניסו שוחחים וגם האהריה נעשה יתר ויותר מנחה, המאירי פלוד, סגן הקצין-המפקד, קרא ארי כמצינו על גשר-המייביר: „מר טטון! איך נקיה שראית מה עולכו להם לחיכוי? אחר עזה ואמר: „דע לך, שאצוה יהשכשכו בגו מופיע אמר לא יצאו מן הבדיר, לא ארצה לתת צו כה, אך אהיה מוכרה, אי-י תואיל נרדת ולומר להם זאת“

בתפקודי שיי ויפוס פאביים
יודתי מן הנשך ונכנסתי לככלאה — מתוך תקוה שאותי לא יכבדו ב"י טרספלים, כעובכתי שררה שם זמ' מתיאונה. קראתי: „שלום!“ וסכרתי את הדעת סגן הקצין-המפקד — מתוך התנולות, כי אותו הונו הרגישתי את עצמי כיוסף בן מתימהו — בתפקוד מאוס של מתורגמן בין בני עמי ושמי רדעו הבריטים, ההשוכה שקיבתי ודי רח: ארובה ישתמשו גם כיו מדי מיע, האנשים התחילו מכסים עיניהם במטפרה.

חורתי ויסרתו את השוכהם לבחי' ביו פלוד, הוא שאי: „ומה בדבר הנשים? שאל אותם מה בדבר הנשים? יבחי את הסודו ושאלתי אם הנשים

ביגרת זו משפיר טטון נחאר את טטון של המגורשים, באמפיר יריבלי תל אביב, יום 70 כיום ו', 14 במאס, הרדנו — או למחות נטינו לתוריד — את המגורשים שלנו בקפריסין, זה היה אחד הימים המזורים ביותר בחיי היום החילי דחוקא בנחה, עכרתי לפני המכלאות וראיתי את האנשים ארעדים את לבם בביסוקיוויטיס, קפה זמקין וישה של אורו, חלב וצימקים, נכמתו עם בשיתה — ועם חכר המ' לחם והחיילים, כליה — לילנו תרר' שון כום — אירעו רק שני אבוביך יים, החיילים אמרו לי, כי המגורשים התאוננו ערבה בשמונה, שהאר מופס בזו במכלאות, ואלו המגורשים סיפרו לי, כי ב-11.30 מרצה קטטה, משום שודי המכלאות התחנותו התאוננו, כי האור שו ר ב מדי, התקוף העומד על המשמר הטיב למתווגים בזעף: „גם אני אינו יכול לאסוף“ וכשהמגורשים אינו לשבור כמה מאונס-ההשטל אמר לא יכבו אותם, העוקף הוקף אחים מחזור ואמר למגורשים: „אודרבה, נס: לשבור!“

„ומה אירע או“ שאחתי „ו, וכי מה יכול היה להיות? — דשיב בחור אי-ישראלי בחור, — פמדנו והעלנו אלה את אלה, נע שאור זלכנו לישון והם חוזר לשפירתם, וקוסים נאמר בתפקיד שהנלו עני' הם, אחי הים אמר לי כי יש לו שלוש בנים באנגליה, וכי הוא משרה בצבא המש עזרה שנה, מעולים יא זיהוי מעלה על דעתו שאגיע לזה — אמו הכניעו על המכלאות ויובסחלו, וקף אחד, שישטן עמו בצווחה אצל מעקה, אשר לו גליות: „שנונה עלי צבדה זו של ירוש יהודים יהודים יבים ויו חברי-יקרב במחמה, הצרה היא שרכים מן המבורא האלה (כה) ות: היתה לחיילים שעל הסיפון) הם יירוטים שירות, לא היה להם נסיון כרוב, וכפשו, כאן חוקא, הרבס ים להראות את כל תוקפם ונברותם.“

היוזורים במייביר-מוכה
זקף אחי, שמשך את תשוכתי-לני כיחס הארבים למגורשים, ביחירי לתי יום שבמכלאתו — היה בנחן ששירה נענו: כמנהג של שנויי-מלחמה ברי, אנו, היה זה בעוד חרן, טרובים, שקט, פל פלם עמלים, שישונו גו מרצת של הלוגי, — עם זאת שמענו גם קלות כשה ספס חייים, לפעמים היה זה אחרי התורה — כגון בשעה שאחד נאני שי חלי-המתנדבים ניכה, כי חוטיהם נרגאש שבין גשר-המייביר והדרה-מטר' וזו נחלם. — עינדת של רוב החיילים היחה הערובה של עצנועים לביה, תי עוב לתפקודם והתרגות על המנהג חם של היהודים, כמרי הטובה, החיי לים, שישמשו בין השאי כחוריים ואי חיסור-מסוים במכלאות, לא יכלו להי בין משום מה היהודים משקיים עלי הם בעיניהם וצומת על כך, „הם אינם נעימים ביותר“, אמר לי קצין אחו במרידות.

„אני משעל שיחשה לכם להבינו, ניי סתיו להסכיר, אבל שערי בפנס שחי מצבים היו המוכים, נוח שצבא יהודי וצי יהודי מוצאים את בני עמי סאנגליה באניות-הא: ונכה שהחיי לים והמחלים והחייים היו מתווגים וארבים ככל האפשר במסירות אלה, עם כל זאת סבורני שריתת מחקשה להעריך את אויבותם והיננו, ודאי היית רובנו עליהם ועל כל השעוליה.“

האפשר להתחון במגורש?
הפעם עלתה ומוני-האויירי הלך וחס.

ממעפילים ל"עולים חוקיים" אגרות מארץ נסערת

ל"ס.מ.י. ניו יורק, ול"מ.ש.מ.י.
שטו ברקיע. צבע חם היה כלכמת חם
פיר. מפרשה של סירחדיד בודה רפי
רפו כמרפר בטוב חרות הקלילה.

"עוד שאנמה אהת לאנגלית..."
כ"ס.ס.ס. עלתה על הסיפון קבוצת
המלוזים" (מלוזת צנזורה, טרוב אבשיה
לכאנטיניזם) והתחילה בניקוי בחיבה
בד, קערות-הרצפה המכללות המזוה'
טוה, שבוך נודשו שבט טאהו אי"ש.
חילום אחרים התפספו וקצנו זרמט
לשחיה קלה. המסורסן תוממא, הרומט
הולשי שלט, סיפר עד כמה משעממת
אזרו צנודות השירותיות. החילום כולם
בריאום והסוטה ואנמ נוקקים לו אלא
כשהם חשים ברגליים, המעפילים —
נ, הם הכניסו קצת עינין בעבודתו.
הוא מצא בירום מקרה מענין מבחינה
קלינית. הרבה פעמים בריטה, היה
הדיד ורומט עיני עד מוה, עיני רפי
ארכוב: המלמטה תמט, אבל אין שלום.
הרבעות שלאחר המלמטה המרות פי
כמה מבעות המלמטה. אבל — היה
הרומט שלט אורט — אזי מיכן לתח
לאנטיה עוד שאנמה אהת כשאשתחר
מיכן אהת דעה — אהגר אל אחת המר'
שבוח".

אחרי הנהיגים, ככ שפרקם שעת בר
אם כי המוחזרים — נשנתה האוי
רה על הסיפון. כולטו תוגבשו איזו
החוחה נעומה שבפריה, החוקיים יכו'
אז מיד" — בישר אהת החילום בחז
יוך, וחברו אמר לי בעניניה של טכ"
עתידין: "גו, יצתה הם ישרו בודאו
כל חלילה, החילום התגלגלו-התדעו.
התפספו על הסיפון שיתנו בקליטם
אחרים נשענו על הבעקת נורא בהלפיו
סירה המוחזרים הראשונה מפקנה של
פאמאנוסט. החילום יחברו-מכלים הצ'
תוספו מספון האנטיה לחנות כבוא
ה-חוקיים".

ה"מוחזרים" עזיבים
היו נה באותה סירה ראשונה כשלוש
אבות איש, זו יומה חברה של בני'
יום מאושרים. המעם שעשקפו אלינו
יוז סמוקים ובריאום: הנכרים כולם
יגרוהם למשע, רבות כן רגשים הברי'
שה סספתחידש עליוהדות. התענות
איננות בצנזורה זהו שם שלי"ש"
איפיה: פני ארכיום וצל אינסקטור'
לכ, כולם עם אמתות יצירות מנז'
זום, 19 עזיבים היו באותה סירה, כו'
לם ילידי קרטיסן ולמיכך נהייו הוד
הכוחו: אינע"סיכך כמפוס הוד גם
הם למיכמת-העליה של ארץ-ישראל,
היונקות אלה היו הראשונים שהעלו
נה באותה יומי אהות רחמנית עסקו
בעבודה זו. אחרי התנוקות עלו הני'
עזי — רובן נשיחיל לפי מראהן,
זוכנות לכל מאמץ ומכב — וללידת
ידיים. החלה ניסו להשפיע עליון
שישאר את הגרורות כסירה, על מנת
שיעלו אחרי כן בבוקר, אך הן סירבו
ככל תוקן: היה לךן קיש' לכן ניסו
יה כן נעשים בעבר. אנשים גויסים
סיפסו על הוסוהם בשעה עמוסיס ארו'
יות — מיכרז הצורחה הישונה, בוחר
שראיתי מעזי: יקטניצו וילקוטי"ג, ומוחק
שמכות בגוללות, טמם שקים: ומחק
לצירי חילום ועומדים כלום מכלים
שונים: אצל סלוי' זוג נקליים, אצל
אלמרו — קשור של ספליטה, אהת,
שגל אל כל מילוליו בשביטה, אהת
את הברזי באנודת-יריגיות. הללו שכי'
רו לטטה כסירה, שחקו הוריעו בראותם
את חבדיהם מתנגזים על המולם חתח
משא חפציהם. החילום חשו קעזור
למחקשים. התרסמתי מאוד מן הכיח
והחיונית שגילו באותו מרפס מיינע
ענינם ושיש ססכנו כשיים האחרונות
נודים וענינים רבים כל כך,
כך המוחזרים פריש לאפתוה לתחיים
אחריים, הווסבו אל המכללות הקדמיות
האמהות והחילום הועברו אל מירו
המרסאה וביח העולים שבסיפון האמ'
צעי, כל איכה שהיאין הממונה על
הסיוור היה מנהל להעביר אם צעירה
אל המרסאה, היה אחז החילום חש
לשאת את המסרה לקול רורפת חברו
רוב החילום היו צעירים שעובו את
כית-אכאס כמקם הראשונה, ואפשר היה
לחוש כשקיומם לעזור, רצון לארית
לחברת נשים — ולו גם לרנע קל, בויח
החילום שבסיפון האמצעי נהפן לביח
היונקות אמהות נעז אנת ואנה ובידי'
הן עוללים סיכביים, חיונקות אחריים
רוחו ורוקן בריכוו מרוד המרסאה,
במקום שהחיים העניינו דודים של
יום רוחיים וננונים, כשהבניית שעת
ההנכה, הסבו החילום את מנינם
בניוס.

בנתיים הוסיטה העברת ה"חוקיים"
הוכנסתם לפרורים. מכל מכלאה יצאה
קבוצה להביא טיף לתגביה: קערות
גוללות של מבשיל מאודיה, תה ובסיקור
טיס מאחרי הברז נשמעה תלונה: אין
מקום לרתיב מן את הראש, זולתי הרצ'
תה הצנזורה.
כשהמלכנו פאמאנוסט. בשעת כין'
העריבים, נמשעו בקורבטה שהביאה את
אחויני המעפילים של "שכתיא לודי'
סיר" החשיכה ירדה, השמיים הצרי'
חו — ואנימתי נטהה כבידו חיסה.

מאת **א. ב. סמסון**, מיוחד

א. פ. סמסון, המונאי האמריקני
תנוע ונורכו חושניגטוני על פ. ס
העושה ענה מארץ הפליג שם תוליים
ההררים קמפרי"ו.
האגרת השמינית המתפורסמת
בגתנוגו...
תל אביב, יום ו'
סיווי הלינה היו ענין קשה בלילה
שלאחר "קרב הסלים" וה"רמקיה", המ'
ורוח החתונות, ששימשו מכלאות
למעפילים, נחיי היו מלאים, אז מרמיע
רבלתי-ראיים ללונה, המזור קיומם,
"קצודי-המפקד, העביר כחמישים איש אל
ביחיתולים שבסיפון האמצעי, השאר
"וכרחו ללון על הסיפון המגולה, מכו-'
מלים בשמיכות, נעמים אחרות במרצת'
הלילה וזעזעו "אמסיירי ריבלי" מהולם
אצות-הקונסו שהרשמו הימה כדי לבי'
נעז מ"אנטי-צנזורה" חרורים את האמ'
שרות למה צנזורה-קבות תחת לבסון
הכפינה, כאשר עשי הנריהם לאייה
אחרת במכל חיסה.

שוב בפיקודי מתודגמן

הפעולה הצבאית החולף בבוקר יום
השבת, הודו מאשים, ממסיל קפריסין
ארץ-ישראל תחלום סודיטת לחרודי שם
שבט מאוז מורשינו, אף כי רובם
היו ארצישראלים — והרבר היה גלוי
רודע כולל. כשעב בנורק נכנסו אל
מכלאות-הסיפון חילום חקושים קובעי'
אלדה, אך בלו נסקי ותחלום מלקים את
הסלים והמפות ששימשו מליקען כבי'
למכרטיים יום שום זמל, למחר שיוט'
למה פנילה זו של פיקודיון והאכסרה
הראשונה הגיעה — ותבקשתי שוב
למלא תפקיד כפריסיה: להזהיר את
"אנשים שישתמשו גנדם בצנזרות ביום
גם לא יורו אל הסירות סודו ומש'
יעת אלום הפסק ותן לו נימוק חרש
כוחה של אי-התנגדות. הכור פלד.
כן המפקד בקישי ל"מפיר, שאם
יכח להשתמש בצנזרות מרמיות, הרי'
נה האיות כפידה, כו. עי שלא תהיה
נעשרת להסיע בה את 500 העולים
חוקיים המוחזרים לארץ-ישראל, אלה
היו מעפילים שהגיעו עשה חורשים
קודם לכן, באיות "הגה" ו"פליסי",
יעת יומנו רום שיונות עלייה כמס'
נה המיכה של 1900 לתדשו. — מסר'
זו את הודעה — ולא יומה זו כשימיה
נעימה בתור: יסהל שלפני האיון
אזיבנה, בענין ועומת המהלקני כשי'
אזיבנה, שנהייו כמין פטן.
מכל מקום — אם משום שהגיעו שיל'
נשט רושם, ואם משום שהאנשים היו
עייפים ורעישו טרי בהמנות של יום
אתמול, — והתחילה שורה של מנורשים
להניח מהמכלאות ולטיס פניהם אל הטי'
לם המולך לאמה, סבורים היינו במ'
חילה, שאלה הם אותם 400 שנתעייפו
גם אחרת להימנע מהנגזרות, אולם
סרודוציאם נמשך וחלק, אנשינו הני'
חילום — אלה ואלה חריוטו, ואף על
פי כן אי אפשר להניח שהייתה צברה
כולה בשלום. צעירים אחרים עמרו
במרדם וסירבו לעלות, ושוב מרצו
היגרות-חדשים, אחריים נמכרו אל המירה
שחפילים אחרים ביוזמותם ובענינם,
פעמים אחרות נוסדו ריה, שהחילום
והמנורשים הסרניום יסלו מהסולם, אר
לם הכול הגיעו אל הסירה בשלום. כ"ס.ג.
יום מנופטה באנורטיהם על החיילים,
והאחרים — יוצאים במחול-הוריה.

בפ הוישמלה כל החרדה, מלונת
המכני, סיוחה נעם והמיננות של
נודו-המלך על כחודת יחיליה, שהועל'
תה על המיון באותו בוקר, הועברה
עמה אל סירת נור.
דבטה סררה עתה על הסיפון שסוף'
המשש, המתורגמן התמנה, שלא ניתנה
לו רשות לרדת לפני המלח האנייה
אחישה, נשאר עתה כדי לשוב ארצה עם
משלות המוחזרים הוא החולק אנה וא'
נה והחמייר עם החילום, נגזרת צנזרות